

et Mindretal (L. Rasmussen, Vejle Amts 1ste Valgkreds), Betænkningens Nr. 35 (se Tillæg B. Sp. 2037), og Indstilling Nr. 8 af Udvalget, Betænkningens Nr. 43 (se Tillæg B. Sp. 2045).

Ordføreren (E. Rasmussen): Andragende Nr. 35 er fra Dansk Jernbaneforbund og er det samme som det under Nr. 13 i 1ste Afdeling af Indstillinger fra Finansudvalget angaaende Andragender anførte Andragende. Udvalget gjorde den Gang ingen Indstilling, fordi vi ikke kunde se, at der forelaa Svar fra Ministeren. Det er imidlertid senere kommet til Udvalgets Kundskab, at der forelaa et saadant Svar, og Finansudvalget har derfor taget Andragendet op til fornyet Overvejelse, hvilket har haft til Resultat, at et Mindretal foreslaar det henvist til Ministeren. Jeg skal ikke paa dette Tidspunkt omtale Andragendet, da jeg formoder, at det ærede Medlem, som foreslaar det henvist til Ministeren, vil gøre det.

Indstilling Nr. 8 angaar et Andragende fra Enkefru Marie Petersen af Løgstør. Dette Andragende er imidlertid allerede imødekommet, idet den højtærede Minister stiller et hertil sigtende Ændringsforslag til tredie Behandling af Tillægsbevillingslovsforslaget, et Ændringsforslag, som Finansudvalget har givet sin Tilslutning. Jeg skal derfor ikke omtale Andragendet nærmere.

L. Rasmussen (Vejle Amts 1ste Valgkreds): Andragendet under Nr. 35 er, som nævnt af den ærede Ordfører, fra Dansk Jernbaneforbund. Forbundet andrager om, at der maa blive givet Kontorbud Olsen enten et personligt Tillæg eller en forandret Anciennetetsberegning. Naar jeg staa ene om at foreslaa Andragendet henvist, skyldes det ikke, at Finansudvalgets Flertal mener, at Andragendet bør afslaas, der er tværtimod fra alle Sider i Udvalget blevet udtalt Tilslutning til, at der gives denne Mand enten et personligt Tillæg, eller at hans Anciennetet beregnes paa en anden Maade, men overfor en ganske bestemt Afvisning fra Ministeren for offentlige Arbejder, ved hvilken han erklærede, at han ikke under nogen Form kunde modtage Henvisningen, vilde Flertallet ikke fastholde Forslaget om Henvisning. Jeg har imidlertid ønsket at faa fastslaaet, at det ikke er Rigsdagens Skyld, naar denne Mand beholder sin nuværende Stilling og ikke faar sit Andragende imødekommet, men det er, fordi Andragendet har stødt

paa Modstand hos Ledelsen af de danske Statsbaner og sidst hos Ministeren.

Jeg skal anføre, hvad der ligger til Grund for Andragendet. For en Del Aar siden skulde man paa et Kontor bruge et Kontorbud, men der fandtes ikke nogen Bevilling til et saadant. Man sendte da Bud over i Remisen for at faa en flink og dygtig og paalidelig Depotarbejder, der kunde fungere som Kontorbud. Da der, som sagt, ingen Bevilling var dertil, maatte han gaa paa sin Løn som Depotarbejder, det var ikke muligt at lønne ham saa meget højere, som Kontorbude lønnes. Paa denne Maade fungerede han i 12 Aar. Da fandt man, det var paa Tide at oprette denne Stilling som Kontorbud, og det meddeltes paa Finansloven, at det var Meningen, at den Mand, der havde fungeret i de 12 Aar, skulde fortsætte i Stillingen. Han søgte Stillingen og fik den, men saa meddelte Statsbanestyrelsen ham, at nu maatte han begynde forfra, han kunde hverken faa sin Anciennetet som Depotarbejder eller som Kontorbud medregnet, han skulde begynde med Begyndelseslønningen; dog vilde man i et Par Aar give ham 120 Kr. aarligt som personligt Tillæg. Hvis Manden imidlertid havde fortsat som Depotarbejder, vilde han gennem nogle Aar faa i alt omtrent 1,000 Kr. mere, end han faar nu — til Trods for, at han er rykket op i en Stilling, der giver højere Lønning —, fordi man ikke vil medregne hans Anciennetet. Nu søger den paagældende altsaa om enten at faa det Beløb, som han taber ved at være rykket op i en højere Stilling, godtgjort som personligt Tillæg, eller om at faa sin Anciennetet som Depotarbejder medregnet eller den Tid, han har fungeret som Kontorbud. Alle tre Andragender er afslaede af Statsbanerne, og den højtærede Minister mener ikke at kunne gaa ind paa noget af dem, medens man ellers fra alle Sider mente, at Rimelighed talte for det.

Hvis nu Statsbanerne til enhver Tid vilde stille sig paa det samme Standpunkt og sige: Det er et Princip, vi har, og dette Princip fraviger vi ikke, saa vilde jeg heller ikke sige noget til det, saa kunde man overveje, om da ikke dette Princip burde fraviges. Men saaledes er det ingenlunde. Vi har mangfoldige Tilfælde, hvor Statsbanerne, naar en Mand rykker op i en højere Stilling, hvor Lønnen er mindre, siger: Saa skal De have det godtgjort, som De taber. Jeg skal blot nævne fra den sidste Tid, at den 1. Juli 1915 blev der